

Libretto

De Parelvisers

Les Pêcheurs de Perles

Geschreven door E. Cormon en M. Carré

Vertaald door Joan Kalff

± 1950

Op muziek gezet door Georges Bizet

± 1863

Eerste Bedrijf

Eerste toneel

Een onherbergzaam strand. In de verte de zee in de gloeiende zon.

Inleiding

- Koor: Hier op het hete strand,
Waartegen de golven breken,
Slaan wij onze tenten op.
Zwartogige meisjes
Met uw zwarte vlechten,
Dans tot de avond.
Verjaag door uw gezang
De kwade geesten.
- Koor der vissers: De zee is ons domein.
Hier brengt het lot ons
Ieder jaar; ons stoutmoedige duikers,
Die gereed staan,
De dood te trotseren.
Aan ons de blanke parel
Onder de diepe golven,
Verborgen voor ieder oog.
(Dans).

Tweede toneel

Dezelfden, Zurga

- Zurga: Vrienden, staakt dans en spel!
Het is tijd een aanvoerder te kiezen, die ons leidt,
Ons beschermt en ons verdedigt,
Een aanvoerder, bemind door allen, waakzaam en moedig.
- Koor: Die wij als aanvoerder ons wensen
En tot hoofd kiezen, vriend Zurga,
Dat zijt gij.
- Zurga: Wie, ik?
- Koor: Ja, weest gij onze aanvoerder;
Wij onderwerpen ons aan uw wet.
- Zurga: Gij zweert mij gehoorzaamheid?

Koor: Wij zweren u gehoorzaamheid,
U alleen zij alle macht.
Wees onze aanvoerder en ons hoofd.

Zurga: Welnu dan, het zij zo.
(Nadir verschijnt tussen de rotsen).

Derde toneel

Dezelfden, Nadir

Koor.: Maar wie komt daar aan?

Zurga: Nadir, vriend uit mijn jeugd,
Zie ik u weer?

Koor: Het is Nadir, de woudloper.

Nadir: Ja, Nadir ben ik, uw vriend van vroeger.
Moge, temidden van u, vrienden, de goede tijd herleven.
Van de weiden en de bossen,
Waar de drijvers hun netten uitzetten,
Heb ik het geheim doorvorst.
Met de dolk tussen de tanden
Heb ik de wilde tijger vervolgd,
De jaguar en de panter.
Wat ik gisteren deed, zult gij morgen doen.
Vrienden, reikt mij de hand!

Koor: Reikt hem de hand!

Zurga: Blijf bij ons, Nadir, sluit u bij ons aan.

Nadir: Ja mijn vreugden mogen de uwe zijn.

Zurga: Welnu dan, neem deel aan onze spelen,
Drink, dans en zing met ons.
Maar laat ons thans, voordat de vangst begint,
De zon, de lucht en de onmetelijke zee begroeten.

Koor: Hier, op het hete strand,
Waartegen de golven breken,
Slaan wij onze tenten op.
Etcetera
*(De vissers verspreiden zich,
Zurga en Nadir blijven alleen achter).*

Vierde toneel

Zurga, Nadir

- Zurga: Nadir..!
- Nadir: Zurga..!
- Zurga: Eindelijk zie ik u weer.
Na zoveel lange dagen, na zoveel lange maanden,
Waarin wij gescheiden van elkaar leefden,
Herenigt Brahma ons! Wat een vreugde! -
Maar spreek, zijt ge uw eed getrouw gebleven?
Vind ik u weer als vriend of als verrader?
- Nadir: Over het leed heb ik mij heengezet...
- Zurga: Kom, laten we het verleden vergeten
En ons verheugen over het weerzien.
Laten we vrienden blijven voor heel het leven,
De dwaasheid van vroeger heb ik uit mijn hart gebannen.
- Nadir: Ja, voor u moge de rust gekomen zijn;
Voor mij zal de vergetelheid nimmer komen.
- Zurga: Wat zegt ge?
- Nadir: Zurga, als wij beiden op de leeftijd zullen zijn gekomen,
Dat de dromen uit het verleden
Vervaagd zijn, zult ge u
Onze laatste reis herinneren,
Naar de poorten van Candi.
- Zurga: Ja, het was avond; in het licht der ondergaande zon
Riepen de Brahmanen
De menigte op tot het gebed.
- Nadir: Vanuit de tempel, versierd met bloemen en goud,
Kwam een vrouw, ik zie haar nog voor mij.
- Zurga: Een vrouw verscheen, ik zie haar nog voor mij.
- Nadir: De knielende menigte ziet haar -
In verwondering - staan,
En murmelt zacht:
Ziet de godin
Die in het licht treedt
En de armen naar ons uitstrekt.

Zurga: Ja, zij is het,
 Bekoorlijk en schoon,
 Die temidden van ons komt.
 Zij licht haar sluier op!
 Het volk ligt geknield terneer.

Nadir: Maar door de menigte baant zij zich een weg.

Zurga: De lange sluier verbergt ons weer haar gezicht.

Nadir: Mijn blik zoekt haar vergeefs,
 Zij vlucht...
 Maar wat een wonderlijk gevoel
 Ontwaakt plotseling in mijn ziel!

Zurga: Een ongekende gloed verteert mij!

Nadir: Uw hand verstoot mij!

Zurga: Uw hand verstoot mij!

Nadir: De liefde maakt zich van ons hart meester
 En maakt ons vijanden...

Zurga: Neen, niets kan ons meer scheiden!
 Laten wij vrienden blijven.

Nadir: Laten wij vrienden blijven.

Nadir, Zurga Ja, zij was het, de godin
 Die ons tot elkander bracht.
 En getrouw aan mijn belofte
 Wil ik u als een broeder liefhebben.
 Laat ons hetzelfde lot delen,
 Verenigd tot de dood.

Vijfde toneel

Dezelfde, vissers

Enige vissers: Heer, een prauw komt aan land!

Zurga: Ik verwachtte haar, Brahma zij geloofd!

Nadir: Wie verwachtte ge?

Zurga: Een onbekende vrouw, schoon en wijs,
 Die de oudsten onder ons, ver van hier,
 Ieder jaar gaan zoeken, volgens oud gebruik.

Een lange sluier verhult ons haar gezicht,
Niemand mag haar zien of benaderen.
En terwijl wij werken, bidt zij,
Staande op die rots; en haar zang verdrijft
De kwade geesten en beschermt ons.
Maar daar komt zij; vriend, vier met ons haar aankomst.

Zesde toneel

*Dezelfden, Léïla, Nourabad, Fakirs, alle vissers, vrouwen en kinderen
(Léïla verschijnt, het gezicht bedekt met een sluier, gevolgd door Nourabad)*

- Koor der mannen: Zij is het, zij komt...
Zij wordt hierheen geleid, daar is zij!
- Koor der vrouwen: Wees welkom,
Onbekende vriendin,
Wil onze geschenken aannemen.
Zing, vriendin,
Opdat het onweer bedare,
Op dat de kwade geesten vluchten
Bij de zoete klanken
Van uw stem
En de boze geesten der zee,
Der weiden en bossen,
Wijken voor uw zang.
Bescherm ons,
Waak over ons!
- Zurga tot Léïla: Beloofst gij, reine en vlekkeloze maagd,
De sluier niet af te leggen?
Beloofst gij, getrouw te zijn aan uw eed,
Dag en nacht te bidden bij de sombere diepten der zee,
En door uw zingen de geesten der duisternis te verdrijven?
Beloofst gij, te leven zonder vriend,
Zonder echtgenoot, zonder minnaar?
- Léïla: Ik zweer het!
- Zurga: Indien gij trouw blijft
En onderworpen aan mijn wet,
Bewaren wij voor u
De schoonste parel,
En ge zult een koning waardig zijn.
Maar als ge ons verraadt, als uw ziel geen stand houdt

Tegen de lagen der liefde,
 Dan kome ongeluk over u, dan opene zich
 Het graf, dan wacht u de dood!

Koor: Dan kome ongeluk over ul

Nadir: O vreselijk lot!

Léïla (terzijde,
 hem herkendend): Hij is het!

Zurga tot Léïla: Wat heb ge? Uw hand beeft,
 Een donker voorgevoel verontrust u.
 Welnu dan, vlucht liever van hier,
 Waar het noodlot ons samenbrengt
 En herneem uw vrijheid!

Koor: Spreek, geef antwoord!

Léïla: Neen, ik blijf, ook al moest ik sterven.
 Moge mijn lot, roemrijk of smadelijk, zich voltrekken
 Vrienden, mijn leven behoort u.

Zurga: Het zij zo.
 Voor allen zult ge gesluierd blijven,
 Ge zult zingen voor ons onder de sterrenhemel,
 Ge hebt het beloofd.

Léïla: Ik heb het gezworen!

Zurga en Nourabad: Ge hebt het gezworen!

Koor: Brahma, goddelijke Brahma, dat uw hand ons bescherme
 Voor de geesten der nacht;
 Kom, en weer het kwaad van ons.
 Brahma, wij knielen voor u!
*(Op een teken van Zurga gaat Léïla naar de tempelruïne,
 gevolgd door Nourabad.
 De parelvisseren gaan hun werk beginnen, Nadir blijft alleen
 achter).*

Zevende toneel

Nadir

Nadir: Bij het horen van die stem
 Sloop opnieuw onrust in mijn ziel.
 Dwaze hoop, waar ik meende haar te herkennen.

Reeds meermalen trok dit droombeeld
Aan mij, arme dwaas, voorbij.
Maar neen, slechts de wroeging is het die mij kwelt.
Zurga moet ik alles zeggen,
Hij moet het weten...
Ontrouw aan mijn eed, hunkerde ik ernaar,
Haar weer te zien.
Ik vond haar verblijfplaats uit
En volgde haar.
En verborgen in de nacht en met mij zelf in tweestrijd,
Hoorde ik hoe haar zang tot mij kwam.
(Romance.)
Weer meen ik haar te horen, zoals vroeger,
Toen ik, verborgen onder de palmbomen,
Lag te luisteren naar haar zachte welluidende stem,
Haar stem die was als de roep van de bosduif.
O betoverende nacht,
O verrukking,
Zoete herinnering,
Dwaas droombeeld.
Bij het schijnsel van de sterren
Meen ik haar nog te zien.
Zij licht haar sluier op
In de zoele avondlucht.
O betoverende nacht
Etcetera.
(Hij valt in slaap).

Koor der vissers: De hemel is blauw. de zee onbewegelijk en helder.
(in de coulisse)

Achtste toneel

Nadir, Léila, Nourabad

(Léila, begeleid door Nourabad, verschijnt op de rots die uitziet over de zee).

Nourabad: Blijf hier, op deze eenzame rots.
*(De priesters ontsteken een vuur. Nourabad beschrijft met
zijn staf een cirkel in de lucht.)*
Zing, bij de gloed van het vuur,
Bij de geur van de wierook, die tot God opstijgt,
Zing, wij horen u.

Nadir: Vaarwel, Zoete droom, vaarwel...
(in halfwakende toestand)

Léïla: O, god Brahma,
(op de rots) Heer der wereld!

Koor: O god Brahma.

Léïla: Reine Civa,
Koningin met het gouden haar.

Koor: Reine Civa!

Léïla: Geesten der hemelen, geesten der golven,
Der rotsen, weiden en bossen,
Hooft mijn stem!

Nadir (ontwakend): God, weer haar stem...

Léïla: In de wolkenloze hemel,
Met sterren bezaaid,
In het klare
En doorschijnende azuur,
Gebogen over het strand,
Volg ik u met mijn blik,
Als in een droom
Door de nacht.
Mijn stem smeekt U,
Mijn ziel aanbidt u,
Mijn lichte zang
Zweeft over u als een vogel

Nadir: O god, zij is het!

Tweede bedrijf

Een Indische tempelruïne

Eerste toneel

Léïla, Nourabad

Koor (in de coulisse): De duisternis valt over de aarde,
De nacht opent haar sluiers,
En de gouden sterren weerspiegelen
In het azuur der zachte golven.

Nourabad (tot Léïla): De boten zijn aan land gekomen.
Voor hedennacht, Léïla, is onze taak ten einde
Hier kunt ge U te slapen leggen.

Léïla: Ge laat mij hier dus alleen achter?

Nourabad: Ja, maar vrees niet.
Zie daarginds de ontoegankelijke rotsen
Beschermd door de machtige golven,
Aan deze zijde de nederzetting.
En daar: sterke bewakers,
Het geweer aan de schouder, tot de tanden bewapend.
Onze vrienden zullen over ons waken.

Léïla: Moge Brahma mij beschermen.

Nourabad: Als ge uw hart rein houdt en ge blijft uw eed getrouw,
Slaap dan rustig onder mijn hoede en vrees niet.
En vergeet niet, dat Zurga rekenschap vraagt van uw
zonden,
Denk aan God.

Tweede toneel

Léïla

Alleen, in de nacht

Léïla: Op deze eenzame plaats, waar de stilte heerst,
Bekruipt mij de angst en de slaap ontvlucht mij...
Maar hij is hier, mijn hart raadt zijn aanwezigheid.

(Cavatine)

Evenals vroeger in de duistere nacht,
Verborgen in het licht geboomte,
Waakt hij Over mij.

Ik kan gerust slapen en dromen.
Hij is het, ik heb hem herkend,
Mijn ziel is rustig.
Oh ongekeende vreugde,
Hij is gekomen om mij wéér te zien.
Evenals vroeger in de duistere nacht,
Et cetera.

Nadir:
(in de coulisse)

Ik zag in de golven,
Diep in de stille zee,
De zachte ogen
En het glanzende gelaat flonkeren
Van mijn vriendin,
Sluimerende bloem.
Mijn geliefde
Is verborgen
In een paleis van goud en azuur.
Ik hoor weer haar lach,
Ik zie weer haar blik.
Zij ziet mij aan
Vanuit de diepte der groene zee...

Léïla:
God, ik hoor zijn stem naderbij komen,
ik voel een warme gloed
En zie zijn klare ogen in de duisternis.
(Nadir verschijnt bij de tempelruïne)

Derde toneel

Nadir, Léïla, vervolgens Nourabad

Nadir: Léïla!

Léïla: God, daar is hij.

Nadir: Eindelijk Weer bij u.

Léïla: Hoe zijt ge hier gekomen, waar slechts
Een smalle weg langs een afgrond hier naar toe leidt?

Nadir: Een god leidde mij, tedere hoop was mijn kracht,
Niets kon mij weerhouden.

Léïla: Wat komt ge hier doen? Vlucht, want de dood bedreigt u.

Nadir: Verdrijf de onrust, Vergeef mij!

Léïla: Ik heb mijn eed gezworen, ik mag niet naar U luisteren,
Ik mag u niet zien.

Nadir: Heb medelijden met mij!

Léïla: Vlucht, de dood is nabij!

Nadir: Verstoot mij niet!

Léïla: Ga weg van hier!

Nadir: De dag breekt nog lang niet aan,
Niemand kan ons hier verrassen,
Laat mijn hoop niet vergeefs zijn geweest.

Léïla: Neen, wij moeten scheiden.

Nadir: Waarom verstoot ge mij?

Léïla: Nu kunt ge nog ontvluchten.

Nadir: Uw vriend smeekt u .

Léïla : Ga heen.

Nadir: Léïla, Léïla!

Léïla: De dood zit u op de hielen, In godsnaam ga weg van hier.

Nadir: Ge hebt mij niet begrepen,
Neen, ge hebt mij nooit begrepen,
In de geurende nachten, als ik, verloren in u,
Uw bekoorlijke stem hoorde.

Léïla: Evenals gij herinner ik mij
Die geurende nachten,
Waar in ik, bevangen door liefde,
Mij niet afsloot voor u.
Evenals gij herinner ik het mij...

Nadir: Ik had beloofd u niet meer te zien
En voor immer te zwijgen.
Maar hoe kon ik ooit uw ogen ontvluchten,
Deze ogen die mij zo dierbaar zijn.

Léïla: Zelfs in de duisternis en ondanks uw lange zwijgen
Kende ik uw hart.
Ik verwachtte u, hoopte op uw terugkomst...
En uw stem kondigde mij opnieuw het geluk aan!

Nadir: Is het waar, wat ge zegt, deze bekentenis?
 Oh gelukzaligheid, ge hebt dus toch mijn hart begrepen
 In de geurende nachten,
 Et cetera.

Léïla: Ik herinner het mij, evenals gij,
 In de geurende nachten,
 Et cetera.
 Maar ontwaak uit deze droom, kom tot uzelf,
 Ga weg, weg van hier, ik ben bang.

Nadir: Moge de liefde ons elke avond hier verenigen.

Léïla: Ja, morgen zie ik u weer.

Nadir: Ja, morgen zie ik u weer.
(Nadir gaat heen, een schot weerklinkt)

Nourabad: Ongeluk over u, ongeluk over ons!
 Hierheen, komt allen hierheen!
(Hij achtervolgt Nadir)

Vierde toneel

De vissers, Léïla, vervolgens Nourabad met Nadir en de Fakirs

Koor: Wie roept ons?
 Welk onheil wacht ons,
 Welke doodstijding?
(Een onweer breekt los)
 Oh vreselijke nacht.
 De schuimende zee
 Beukt het strand.
(Nadir wordt voorgeleid)

Nourabad: Op deze heilige plek, in dit onherbergzaam oord
 Drong heimelijk een man binnen, een vreemdeling,
 Gebruik makend van de nacht.

Koor: Wat zegt ge, is dat waar?

Nourabad: Daar is hij, dat zijn de twee schuldigen!
 (op Nadir wijzend)

Koor: Nadir, verrader!
 Neen, voor hem geen vergiffenis,
 Voor hem de dood.

Hun misdaad zullen zij boeten,
Voor hen de dood!

Léïla: Oh vreselijke dreiging,
Ellendig lot,
De angst bekruipt mij.
Brahma, bescherm ons!

Nadir: Om genade smeken, dat nooit,
Dan liever de dood.
Ja de hemel trotseer ik,
Ik lach om uw woede.
Ge boezemt mij geen vrees in,
Hier sta ik. ik wacht u!

Vijfde toneel

Dezelfden, Zurga

Zurga: Niet verder, ik beschik over hun lot.

Koor: Ter dood met hen!

Zurga: Mij hebt ge de macht toevertrouwd.
Mij zijt ge gehoorzaamheid verschuldigd.
Vrienden, uw eed hebt ge mij gegeven!
Gehoorzaamt, dat is mijn wil!

Koor: Mogen zij dan ongehinderd van hier gaan,
wij schenken de verrader genade,
Zurga wil het, Zurga beveelt.

Zurga: Vertrek van hier!
(tot en Léïla
en Nadir) Wreekt u, wreekt mij, ongeluk kome over hen!

Nourabad: *(de sluier wegtrekkend van het gelaat van Léïla)*
Voordat gij vlucht van hier, toon tenminste wie ge zijt.

Zurga: Wat zie ik? Zij is het! Oh, schandelijk verraad!
(Zurga herkent
Léïla)

Koor: Voor hen geen genade, voor hen de dood
Et cetera

Léila: Oh vreselijke dreiging
Et cetera

Nadir: Om genade smeken, dat nooit,
Et cetera
(Het onweer breekt in alle hevigheid los)

Nourabad: Brahma zal ons vernietigen met zijn bliksem.

Koor: Brahma, goddelijke Brahma, bescherm ons.
Wij zweren u, hun schennige liefde te zullen wreken.
Oh Brahma wij knielen voor u.
(Op een teken van Zurga nemen de vissers Nadir met zich mee, terwijl Léila door de Fakirs weggeleid wordt)

Derde bedrijf

Eerste deel

Een tent, waarvan de ingang is afgesloten door een gordijn

Eerste toneel

Zurga, alleen, in gedachten verzonken

Zurga: Het onweer is bedaard, de wind is gaan liggen,
Zo is ook mijn toorn geweken.
Maar de zekerheid en de slaap zijn mij ontvloden,
Een innerlijke onrust verteert mij en in mijn gekwelde ziel
Komt steeds hetzelfde beeld terug van Nadir
Die gaat sterven, zodra de zon verschijnt.

(Cavatine)

Nadir, mijn jeugdvriend,
Door welk een blinde en dwaze woede
Werd ik bezeten
Toen ik u aan de dood overleverde.
Neen het is niet mogelijk,
Het is een kwade droom geweest,
Ge hebt mijn vertrouwen niet beschaamd,
En ik, ik alleen ben schuldig.
Oh wroeging en spijt, wat heb ik gedaan?
Nadir, goede vriend uit mijn jeugd
En Léila, stralende schoonheid,
Vergeeft mij mijn blinde woede,
Vergeeft mij mijn dwaas en overijld handelen

Ik wordt gekweld door wroeging
En ik schaam mij voor mijn wreedheid.
(Léila verschijnt aan de ingang der tent, begeleid door twee vissers)

Tweede toneel

Zurga, Léila

Zurga (terzijde): Wat is dat? Als ik haar zie,
(tot Léila) Ontvlamt mijn liefde opnieuw.
Wat voert u tot mij?
Léila: Ik wil u spreken, u alleen.
Zurga: Het is goed, laat mij alleen met haar.
(tot de vissers)

Derde toneel

Dezelfden

Léila (terzijde): Ik sidder
Voor deze meedogenloze mens.
Wat kan ik bereiken,
Deze blik
Vervult mij met angst.
Zurga (terzijde): Ik sidder voor haar,
Léila, wat zijt ge schoon.
Het is of ge nog schoner zijt
Nu ge gaat sterven.
God leidde haar hierheen
Om mij te straffen.
(tot Léila): Vrees niet, kom naderbij, ik luister naar u.
Léila: Ik kom uw genade afsmecken.
Bij Brahma, bij de hemel, spaar een onschuldige
En tref slechts mij.
Voor mij zelf vrees ik niet,
Slechts zijn lot vervult mij met angst.
Schenk gehoor aan mijn smeekbede
En red ons.
Zijn ziel schonk hij mij,

Hij is mij alles.
En deze vlammeende liefde
Zult gij nu doden?
Heb medelijden Zurga,
Ik smeeek u
Laat u vermurwen.
Schenk hem het leven,
Dan zal mij het sterven lichter vallen.

Zurga: Dan zal u het sterven lichter vallen...
Nadir zou ik misschien kunnen vergeven,
Ik zou hem kunnen redden terwille van onze vriendschap.
Maar waar *gij* hem bemint...

Léila: Grote God!

Zurga: Ja gij bemint hem.

Léila: Ik sidder.

Zurga: Gij bemint hem: dit woord doet mij opnieuw in woede
ontsteken.
Waar gij meent hem te redden, verliest ge hem voor immer.

Léila: Genade.

Zurga: Uw smeken is vergeefs, ik ben jaloers.

Léila: Jaloers!

Zurga: *Ik* beminde u, evenals hij.

Léila: Mijn liefde voor hem is dus in uw ogen een misdaad.

Zurga: Ge bemint *hem*, niet mij, dat is zijn misdaad.

Léila: Bezoedel uw handen niet met zijn bloed.

Zurga: In plaats van hem te redden, verliest ge hem voor immer.

Léila: Laat mij dan uw slachtoffer zijn.

Zurga: Ge bemint hem?

Léila: Heb medelijden!

Zurga: Ge bemint hem? Hij moet sterven!

Léila: Welnu dan, laat uw wraak de vrije teugel.
Zurga, u vervloek ik, u haat ik,
Hem schonk ik mijn liefde voor eeuwig.

Zurga: Oh machteloze woede!

Tweede deel

Een woeste streek, in het midden een brandstapel

Eerste toneel

Koor

Koor: Brahma, Brahma!
Zodra de zon
Boven de einder verschijnt
Tegen de rode hemel,
Zullen wij ons wreken.
Daar zal het bloed vloeien
Van de misdadigers.

Tweede toneel

Léïla, Nadir, Nourabad, Koor

(Léïla en Nadir verschijnen, begeleid door Nourabad)

Nourabad: Vertoornde goden,
Zurga geeft hen over aan het wrekende volk.

Koor: Zurga geeft hen aan ons over.
(De hemel wordt verlicht door een rode gloed en de
parelvissers menen, dat de dag aanbreekt),

Nourabad en Koor: Eindelijk breekt de dag aan,
De zon verschijnt, het uur der vergelding is gekomen.
*(Op het moment dat Nadir en Léïla de brandstapel
beklimmen, verschijnt Zurga, een bijl in de hand)*

Derde toneel

Dezelfden, Zurga

Zurga: Neen, het is niet de dag die aanbreekt, het is het vuur,
Het vuur, van de hemel, ons gezonden door God.
Het dringt het kamp binnen en laat het in vlammen opgaan.
Gaat snel heen, nog kunt ge uw kinderen
Behoeden voor de dood.
Snel, dat God u bijsta!

*(De vissers en hun vrouwen gaan in wanorde weg.
Nourabad verbergt zich om Zurga te bespieden)*

Zurga: Ik zelf ontstak het vreselijk vuur
(tot Nadir en Léïla) Dat hun have en goed bedreigt en u het leven redt,
Want ik verbreek uw boeien.
Léïla en gij, mijn geliefde Nadir,
Behoudt uw leven door mij.
(Hij verbreekt hun ketenen. Nourabad die alles gehoord heeft, gaat achter de vissers aan om hen te waarschuwen)

Vierde toneel

Léïla, Nadir, Zurga

Léïla en Nadir: Oh heilig licht,
Goddelijke liefde,
Ik ben zonder vrees
Want nu zijn wij van de dood gered,
Zurga bevrijdt ons.
Ik volg u,
Niets kan ons meer elkaar ontrukken.

Zurga: Hen beiden heb ik gered,
Zonder klacht ga ik nu in de dood.
Tegen deze liefde is niets bestand...
Daar komen zij!

(tot Léïla en Nadir): Vlucht langs deze weg!
(tot Nadir): Neem Léïla, uw parel, met u mee, ver van dit
onherbergzaam strand.

Léïla en Nadir: En gij, Zurga?

Zurga: Alleen God kent de toekomst.

Léïla en Nadir: Wij zien u weer en zegenen u en uw vriendschap!
*(Léïla en Nadir vluchten. Op dit moment verschijnen
Nourabad en de vissers)*

Vijfde toneel

Nourabad, Zurga, Koor

Nourabad:
(op Zurga wijzend) Hij is het, de verrader, hij redde hun het leven,

Zijn handen ontstaken het vreselijk vuur
Dat uw leven bedreigt.
Beschikt thans over zijn lot
De goden verlangen een offer.

Koor:

Ter dood, ter dood!
*(De parelvissers werpen Zich op Zurga, om hem te dwingen,
de brandstapel te beklimmen. Zurga trekt zijn dolk en
beneemt zich het leven)*
Brahma, Brahma!
Reeds stijgt de zon aan de gekleurde hemel
En schenkt ons haar licht.
Nauwelijks verzocht,
Zijn de goden reeds gewroken.
Verwijlt in gebed!
(Zij knielen ter aarde)
Ah! Brahma!

Einde